

PARALIPOMENA
ACCVRATISSMA HISTORIAE
OMNIVM ANIMALIVM,

Quæ in Voluminibus Aldrouandi desiderantur.

BARTHOLOMÆVS AMBROSINVS

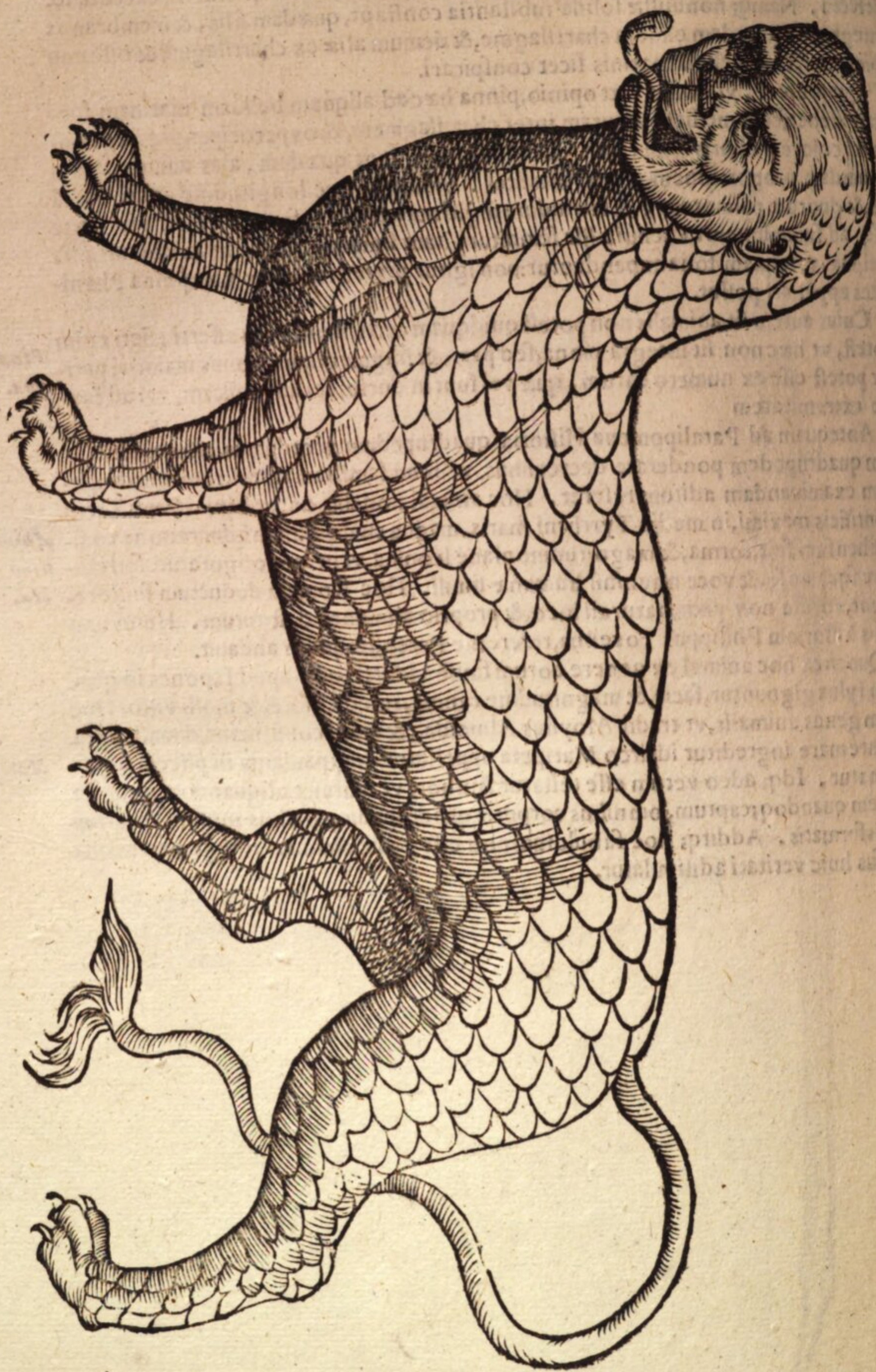
in Patrio Bononiensi Archigymnasio
Simpl. Med. Professor Ordinarius,

Musæi Illustris. Senatus Bonon. necnon Horti publ.
Præfectus summo labore collegit.

MARCVS ANTONIVS BERNIA BIBLIOTOLA BONONIENSIS
proprijs sumptibus in lucem edidit.

BONONIÆ, Typis Nicolai Tebaldini 1642.
Superiorum Permissu.

Amplius aliud animal aquatile, & quadrupes non est omittendū, quod in vna Moluccarum insularum viuit, Camphurch vocatum, vt testatur Theuetus, referente Pareo. Hoc magnitudine Ceruum aequat, cornu gestat in fronte mobile, ferè instar cristæ galli indici, trium pedum longitudine, & aliquando ad crassitudinem humani brachij accedens. Cervicem pilis cinerei coloris habet tectam. Pedes posteriores anserinis habet similes, quibus ad nandum in aquis dulcibus, & salis vtitur. Pedes autem anteriores ceruinis sunt affines. Piscibus vicitat. Pleriq; sibi persuaferūt hoc animal Vnicornis esse speciem, & propterea cornu aduersus venena habere efficax. Rex Insulæ, Theueto teste, huius Feræ nomine insigniri gloriatur.

Camphurch effigies.

PARALIPOMENA HISTORIAE omnium Quadrupedum. DE MONOCEROTE.

*Canes cornu-
nti ubi,*

*Fruſta Mo-
nocerotis va-
ria.*

IRCA formam huius animalis, Authores inter se ſententijs variant
vt in Hiſtoria Solidipedum narratum fuit. Cum nonnulli hanc be-
ſtiam ad genus quadrupedum Solidipedum, alij ad genus Biſulcorū,
& demum alij ad genus Digitatorum referant, nec mirandum eſt, quo-
niam alicubi canes cornuti uiuere feruntur. Veruntamen vt plurimum
inter quadrupedes Solidipedes recensetur; ſiquidem teſtificantur, quod in Occiden-
tali India Barbari Verapacis apud ſe magnum animal forma equi, craſſum cornu in
fronte gerens verſari aſſerunt. Alij autem Authores alia tradūt; nihilominus adhuc
non conſtat cuiusnam formæ conditionis, & prærogatiuæ ſit illud animal, quod per
excellentiā Vnicorne appellatur. Monſtrantur quidem à Circumforaneis cornua,
& fruſta cornuum, quæ monocerotis eſſe feruntur; cum tamen quicquam certi non
habeant, quo id probare poſſint. Nos pariter multas differentias huius cornu, quæ
ad noſtras peruenerunt manus hic exhibemus delineatas. Primo loco figuratur
Monoceros vulgaris, deinde monoceros alter, tertio, & quarto loco duæ aliæ diffe-
rentiæ proponuntur, & poſtremo loco duæ differentiæ monocerotis ex terra effoſſi:
nam quandoq; contingit, vt Cetacei piſces à mare in arenas pulſi obruantur, & poſt
multos annos ex imis terræ viſceribus oſſa eruuntur cornuum ſimulacra referen-
tia, & Circumforanei credulis ſpectatoribus cornua monocerotis eſſe perſuadent,
Qui plura ſcire cupit de hoc animali, adeat huius Hiſtoriam in Tomo quadrupe-
dum Solidipe dum,

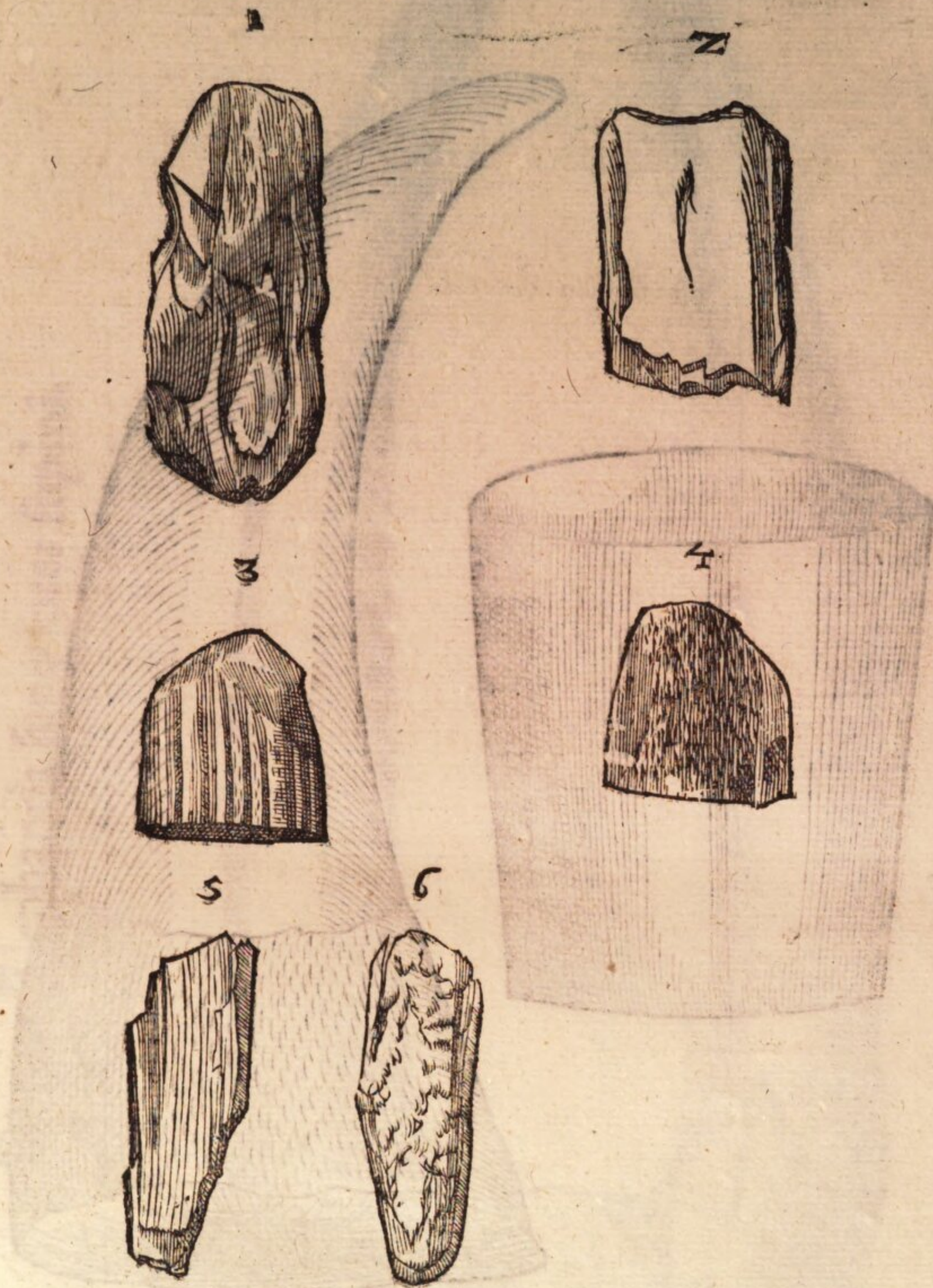
1. Monoceros vulgaris.

2. Monoceros alter.

3. & 4. Monocerotis aliæ duæ differentiæ.

5. & 6. fruſta Monocerotis ex terra effoſſi.

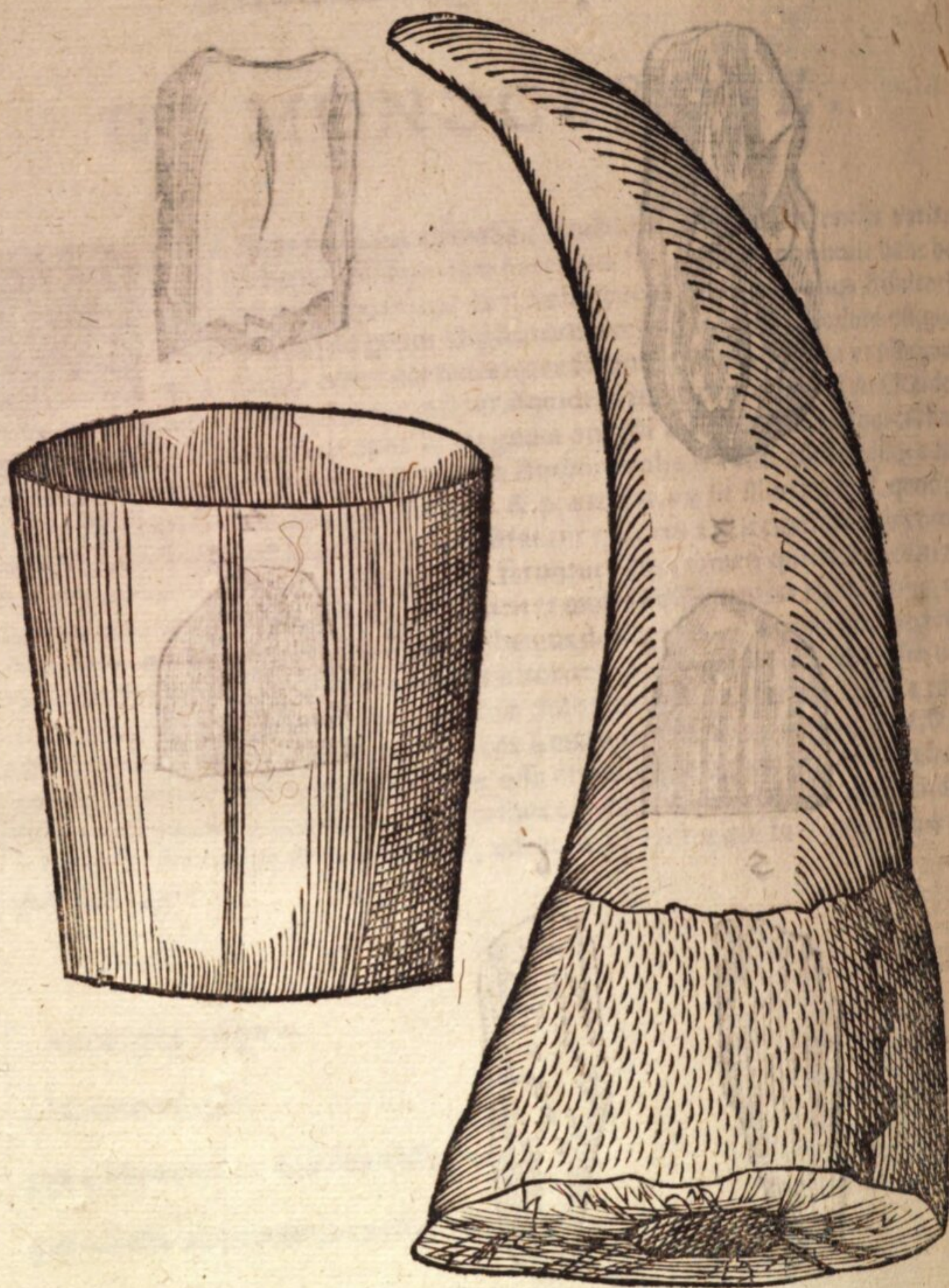
Cornu Rhinocerotis cum cyatho ex eodem.

Quapropter Nos in præsentia exhibemus iconē cornu Rhinocerotis quod aliquibus cornu Monocerotis appellatur. Pariter iconem cyathi ex cornu eiusdē Rhinocerotis, quod pariter pro cornu Monocerotis habetur.

Cornu

Cornu Rhinocerotis cum cyatho ex eodem.

DE ELEPHANTO

OC animal dentium candore, & magnitudine est admirandum, & propterea ebur eius dens dicitur, quasi à barro, qua voce, Incolæ Elephā tum appellant: quamvis postea solum ebur sit illa pars præcipua, quæ extra os animalis pro ninet, quod nos etiam docuit Plinius. Placuit igitur in præsentia icones horum dentium exprimere, posteaquam in Tomo solidipedum non fuerunt collocatæ, & primo loco damus dentes Elephanis superiores supinos, deinde eosdem dentes cum parte prona superioris maxillæ.

Den-